

KALEM TUTAN ELLER

ANNE NEDEN KEDİLERİN ELLERİ YOK?

ROMAN

ÖMER SEVİNÇGÜL

CARPE
DIEM

~Kalem Tutan Eller~
Anne Neden Kedilerin Elleri Yok?

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 215
Yerli Roman - Öykü
Anlamlı ve Duygusal Kitaplar
1. Baskı, İstanbul, Mayıs 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-180-1

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Karanlıktayım.
Gözetleniyorum.
Göreni göremiyorum.
Bir sarkaç salınıyor,
bir hayata bir ölüme.
bir ölüme bir hayata.
Kim kimde?
Ben zamanda mıyım,
zaman bende mi?
Can bedende mi?
Zamanın kanat sesleri
yankılanıyor içimde.

Bilmem hatırlar mısınız, size telefon etmiş, bir defter göndermek istediğimi söyleyip adresinizi almıştım. Mektubumu okuduğunuza göre defter elinize geçmiş olmalı.

Ben hemşireyim. Bir ara ruh ve sinir hastalıklarına bakan bir hastanede çalışmıştım. Defteri bana hastalardan biri vermişti. İlginç bir öyküsü vardır, anlatayım:

O hastaneye tayinim çıkınca tedirgin olmuştum. Fakat insan her şeye alışıyor, bilirsiniz. Benim de ortama alışmam uzun sürmedi.

Görev yaptığım birimde tedavisi güç, belki de imkânsız hastalar vardı. Günlük dili kullanacak olursak, deliler. Fakat biz onlara 'deli' demiyor, 'hasta' diyorduk.

Size gönderdiğim defterin sahibini işte orada tanıdım. İki yıldır hastamızmış. Ben hemşire, o hasta olarak aynı katta yaklaşık üç ay geçirdik.

Dışarıdan bakarak onun deli olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Doktorlar onu üç kez taburcu etmişler ama o her defasında tekrar getirilmiş.

Getirenler kimlerdi, bilmiyorum. Bırakıp gitmişler. Ziyaretine gelen olmazdı. Belki de kendisi istemiyordu gelmelerini.

Yirmi dört yaşındaydı. Karizması olan biriydi. Bazen özene bezene tıraş olur, güzel giyinir, bazen de kendini iyice salardı.

İlle de bir ad vereceksek 'şizofrenli' diyebiliriz. 'İlle de' diyorum çünkü her deli kendine özgüdür, fakat hastalık kategorileri sınırlıdır. Tıpatıp birbirinin aynı olan iki deliye rastlayamazsınız.

Bu genç, büsbütün farklı biriydi. Hep susar, hep düşünür, hep okurdu. Ben de çok okurum. Herkese mesafeli davranırken beni kendine yakın hissetmesinin sebebi buydu sanırım.

Bir gün benden kitap istedi. Doktora sorduktan sonra bazı kitaplarımı ona götürmeye başladım. Hiç yıpratmadan okuyor, bitirince bana getiriyordu.

Geçmiş hakkında bilgim yoktu. Nadiren konuşurdu benimle. Kendisi hakkındaki sorularımı nazikçe geçiştirir, bilgi vermezdi. Zamanla güvenini kazandım.

Bazı geceler nöbete kalırdım. Odasının önünden geçerken, gece lambasının ışığında kitap okurken veya defterine bir şeyler yazarken görürdüm onu.

Uyumak istemiyor, uykunun ömrü boşa harcamak olduğunu söylüyordu. Yemeğine uyku ilacı katıyorduk sezdirmeden.

Defterine büyük önem veriyor, nereye gitse onu da yanında götürüyor, gece de yastığının altına koyuyordu.

Tatsız bir olay üzerine defterini bana emanet etmeye başladı. O uyurken bazı hastalar, her nasılsa, bu defteri ele geçirmişler. Bazı sayfalarını karalamış, bazılarını yırtmışlar.

Defterin başına gelenleri görünce çok sinirlendi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Sürekli bağırp çağırıyordu. Doktorlar olaya müdahale ettiler. Yatıştırıcı iğne yaptık, sızıp kaldı.

Uyanır uyanmaz yanıma geldi. Benimle konuşmak istedi. “Bana deli diyorlar, biliyorsun” diye başladı söze. “Deli miyim, bilmiyorum. Belki öyleyim. Beni buraya getirdiler. Umursamadım. Nerede yaşadığının önemi yok.

Tamam, diyelim deliyim. Deliler de insan. Saygı lazım. Onların da özel alanları var. En azından benim öyle. Sırlarım... Sırları... İnsan biraz da sırlarıdır.

Doktorlar sürekli soruyor, durmadan zorluyorlar... Yine de içimden geçenleri söylemiyorum. Yoruyorlar beni. Yorgunum. Sıkılıyor, başka şeyler anlatıyorum.

İnsanı makine sanıyorlar. Bozuldu, hadi tamir edelim. İnsanım ben, insan! Hayallerim, duygularım var. Hem, anılara da saygı gösterilmeli. Saygı, evet.

Bu defterde insan var. İnsanlar var... İnsan katmanlardan oluşur. Hep kendinle yaşarsın ama kendini hiçbir zaman tamamen tanıyamazsın. Bir tek benim içinde nice benler vardır.

Bir de hatıralar... Hayat parçaları... Yaşamdan süzölmüş damlalar... Kaynaktan haber veren sızıntılar... Bilinmez bir yerlerden geliyor... Yazılmış ya da yazdırılmış.

İnsan kendine kızar, kendini sever. Kendine bir şeyler verir, kendinden bir şeyler alır. Kendisiyle konuşur. Ben kimim, kendim dediğim kim? Bilinmezlerle doluyuz. İçimde yüzler var. Kimini tanırım, kimini tanımam. Bir defter... Benden veya ondan hediye... Bir yadigar... Başkası için ne anlam ifade eder bilmem. Benim her şeyim.”

Onun bu kadar uzun konuşmasına şaşırıp kalmıştım. Benimle senli benli konuşması da ilginçti. Dikkatle gözlerime bakıyordu konuşurken.

Ben de onun kine bakabildim. Koyu kahverengiydi bu gözler. Derin kuyuları andırıyordu. Hüzün, kuşku, pişmanlık, sorgu vardı içlerinde. Belki de bana öyle geldi.

Bir süre susup sözlerinin bendeki tesirini ölçtükten sonra “Sana güveniyorum” dedi.

“Teşekkür ederim” diye karşılık verdim.

“Senden bir ricam var, yapar mısın?”

“Yapabileceğim, elbette.”

Bir kutsal emaneti teslim eder gibi elime verdi değerli defterini.

“Sende kalsın. Ben arada bir gelir alırım, sonra tekrar sana veririm” dedi.

“Tamam” dedim.

“Bazen kendimde olamıyorum. İlaçların etkisi sanırım. Sen benim adıma göz kulak ol.”

“Peki.”

“Bir ricam daha var.”

“Nedir o?”

“Defterdeki yazıları asla okumayacaksın. Asla! Bu konuda bana söz vermelisin.”

İşte bu çok zordu. Defter elimin altında olacaktı ve ben tüm merakıma rağmen onu okumayacaktım.

“Hiç mi?” dedim.

“Hiç! Fakat günü gelir de ölüm haberimi alırsan, işte o zaman okuyabilirsin.”

Okumamaya söz verdim. Bununla yetinmedi, bir de yemin etmemi istedi.

“Yemin niçin?” diye sordum.

“Düğüm üstüne düğüm” dedi.

Onun söylediklerini tekrarlayarak yemin ettim.

Sonra doktorla da konuştu. Beni göstererek “Ben ölürsem özel eşyalarımı ona verin lütfen” dedi.

Tüm ısrarımıza rağmen pek az yemek yiyordu. Uykusu da azalmıştı. Zaten zayıf olan bünyesi son zamanlarda iyice zayıflamıştı.

Ondan korkuyordum önceleri, fakat zamanla korkumu yersiz buldum. Belki kendine zarar verebilirdi ama bana, asla.

Defterini bırakmaya ya da almaya gelince kısa diyaloglar geçerdi aramızda. Gözleriyle dinliyor, az ve öz konuşuyordu. Dinleme tarzı insanda konuşma arzusu uyandırıyordu.

Pek çok yönden harika bir adam izlenimi bırakmıştı bende. Tek kusuru 'deli' oluşuydu!

Bir insanın hem bu kadar zeki hem de deli olması kimi insanlara tuhaf gelebilir. Bunun sebebi, delilikle aptallık arasındaki farkı bilmemeleridir. Eminim siz gayet iyi bilenlersiniz.

Hep yalnız oturuyordu. Bazen kalın demirli pencerenin önünde durur, saatlerce dışarıyı seyrederdi.

Bir gün kendi kendine konuştuğunu fark ettim. Neler söylüyor acaba diye merak edip sezdirmeden yaklaştım. Birbiriyle ilintisiz kısa cümleler söylüyordu.

“Suna topu yitirdi. Babam hep gelir. Hadi alınaya yaz. Durma, salla beni. Mor yıldız evde. Güz gülleri ağlar. Ay benimle yürüyor. Ufka gitti, bitti. İp hâlâ sallanıyor. Beni sevmez. Yaprak üzüldü. Bakma bana. Ben senim. Kuş konamadı...”

Yıllık iznimi kullanmak üzere hastaneden ayrılırken defterini kendisine teslim etmek istedim.

“Hayır, sende kalsın. Dönünce verirsin” dedi.

Bir gölge düşmüştü yüzüne. İyi görünmüyordu. Benzi sararmıştı.

“Tamam... Görüşürüz” dedim.

“Belki” dedi.

İzinden dönünce odasına gittim, yoktu. Yeni atanan hemşireye sordum. “Ha, şu kitap delisi mi? Öldü o. İki hafta falan oldu sanırım” dedi.

Ben gittikten bir süre sonra ölmüştü demek. Ölüm haberini bana duyurmaya gerek görmemişlerdi. Bir ‘deli’nin ölümü nedir ki...

Hiçbir şey söyleyemedim. Başka soru da sormadım. Üzüntümü belli etmeden günün sonunu getirdim. Mesaim bitince hiç oyalanmadan eve gittim. Bana emanet ettiği defteri açtım.

Ölümünden sonra okumama izin vermişti nasılsa. Büyük bir merakla okumaya başladım. Kimi yerde ağladım, kimi yerde gülümsedim. Sabaha karşı bitirdim.

Tarihsiz günlüklerdi bunlar. Yazıların belli bir planı yoktu. Hiç ilgisi olmayan konular art arda sıralanmıştı.

İnsan, hayat, sevgi, ilişki, ölüm, felsefe, edebiyat, kısacası her şeyden biraz vardı defterde. Bence güzeldi bu yazılar, ilginçti.

Fakat heyhat! Ne o Gogol gibi ünlü bir yazardı ne de onun defteri hayali bir delinin hatıra defteriydi. Yazdıklarının gücü samimiyetinden geliyordu. Özgündü. Sınırları aşmış bir insanla karşı karşıya kalmıştım.

Kendini öbür insanlara başka türlü göstermek gibi bir kaygı taşımıyordu. Başkaları bir yana, kendi gözünden düşmeyi bile göze almıştı.

Öyle şeyler yazmıştı ki okuduktan sonra delilik nerede başlar, nerede biter, akıllılık nedir, normal olmak ne demektir, bilemez olmuştum.

Bu gencin bendeki tesirini kelimelerle anlatamam. Onun hayali ikinci gölgem oldu. Bakışlarını hâlâ unutamıyorum. Bazı geceler gözlerini üzerimde hisseder, birden uyanırım.

Bu defter uzun süredir bende. Tekrar tekrar okudum. Her okuyuşta yeni bazı ayrıntılar, incelikler, güzellikler keşfettim. Sanki bir yazı okumuyordum da o karşıma oturmuş bana anlatıyordu.

Sonra bir kuşku düştü içime. Defterdeki yazılar birbirinden farklıydı. Önceleri kalem farkı sanmıştım. Yanılmış olabilir miydim acaba?

Daha bir dikkatle inceledim. Kullanılan dil ve üslup da farklıydı sanki. Pek çok sayfada önceki yazının üzerinden başka bir kalemle bazen bir, bazen iki, bazen üç kere geçilmişti.

Yazılar, kimi sayfalarda güzelleşiyordu, kiminde okunması zor bir biçim alıyordu.

Bir konu enikonu yazılmış, sonra başka bir yerde yeniden ele alınmıştı. Kimi yerlerde yırtılmış yaprakların izlerine rastlanıyordu.

Her inceleyişimde başka ayrıntılar keşfediyordum. Kuşkularımın, sorularımın ardı arkası kesilmez olmuştu.

Bölümler arasında görünmez irtibatlar var gibiydi. Yazılar bir bütünün parçalarıydılar da birleştirilmeyi mi bekliyorlardı?

Tümünü kendisi mi yazmıştı? Başka birinin defterine kendi notlarını ilave etmiş olabilir miydi? İçinde iki ayrı insan yaşamışsa bunların yazıları da mı farklıydı?

Tamamı başkasınınsa, defterin nesinden etkilenmiş, bu yazılarda ne bulmuştu da yanından hiç ayırmıyordu? Bu soruların yanıtını çok düşündüm ama bir sonuca varamadım.

Bana defteri teslim ederken garip şeyler söylemişti. O zaman farkına varmamıştım. “Sırları... Sırlarım... İnsanlar...” gibi şeyler. Bu da ayrı bir gizem katıyordu meseleye.

“Defterdeki notların tamamı onun mu?” sorusuna verecek cevabım şudur: Emin değilim.

Fakat kim yazmış olursa olsun, bu ilginç yazılar başkaları tarafından da okunmalıydı.

Eskiden beri ‘her insan zamanda iz bırakmalı’ diye düşünürüm.

Onun ‘zamana mührü’ de bana yadigâr kalan bu defterdi. Size göndermemin sebebi budur.

Küçük yaşımdan beri hep ‘insan’ denen meçhulü tanımaya ve anlamaya çalıştım. İnsan neydi? Ben de bir insanım, öyleyse ben neyim? Ben kimim? İnsan olmak ne demek?

Biliyorum, pek çok insan bu soruları sormadan yaşar ve ölür. İnsanı tanımaya çalışmak zora talip olmaktır. Bir kez sordun mu artık geriye dönemez, sormamış gibi yapamazsın.

Ergenlik evresinde başladı merakım. Bedenim gelişirken ruhumda da değişimler oluyordu. Ben eski ben olmaktan çıkıyordum. Tırtılın kelebek olma süreci gibiydi bu.

Etrafımdaki insanlara çıldırtıcı sorular soruyordum. “Düşünme bu kadar, yaşa” diyorlardı. Onlardan tatmin edici cevaplar alamayınca kitaplara yöneldim.

Bir zamanlar yaşamış ve ölmüş derin insanlarla konuşmak istedim. Kitaplar benim için birer ayna oldu, onlarda kendimi seyrettim.

Beni günlük tutmaya yönelten de yine bu oldu sanırım, kendimi tanıma gayretim. Benden sonra yaşayacaklara bir yadigâr bırakmak istedim.

Serüven için bilinmez denizlere açılan bir gemicinin ‘seyir defteri’ gibi olacaktı günlüklerim. Her gece özene bezene notlar yazmış, bir sürü defter doldurmuştum.

Bir gün eve hırsız girmiş, bazı eşyaların yanı sıra defterlerimi de çalmış. Bana öyle söylediler. Bir hırsızın ne işine yarar ki yazılı defterler? Bana pek mantıklı gelmiyordu.

Babamdan ve annemden kuşkulandım. Benden izin almadan defterlerimi okumuş, bana iyilik edeceklerini sanarak onları imha etmiş olabilirler miydi? Bu sadece bir zandı elbette, onlara bunu söyleyemedim.

Hayatımın önemli yılları vardı o defterlerde. Yok oluşlarıyla birlikte ruh hayatımın önemli bir bölümü de silindi gitti. Kendimi eksik hissediyor, her gece yitip giden parçalarımı arıyorum.

Ruhumu didikliyor kuşsu gölgeler,
savrulmuş sayfalarımda.
Causus gözbebekleri,
bilincimi heceler.
Bakarım da göremem,
bilinmez bir yerdeler.
Perdeler her yanımda,
gözlerimi perdeler.